

Egy gyermek tudattalanul születik a világra, tisztán és érintetlenül. Bár hordozza ő is születése előtti tetteinek magját, mégis új esélyt kapott arra, hogy boldog lénnyé váljon. Befogadó, ismeretlen erő hajtja arra, hogy megismerje a világot, s bár ismerete kicsiny, nincs akarata, hogy bölcsnek mutassa magát.

Ha nem ismer valamit, kérdez, amit ismer, azt gyakorolja, hogy még jobban ismerje. Ítélet nélkül tekint a világra, egyetlen célja a megtapasztalás, megismerés. Ha e világon nem lenne bűn, az atyák és az anyák nem haszontalan ajándékokkal halmoznák el fiaikat, hogy azokhoz hasonlóan a romlás jöjjön rájuk, hanem ajándékoznának lelki kincseket, hogy fiaiknak életük legyen és megmaradjanak ebben az ártalmatlanságban. „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában.” /Mt. 18. 3-4/

Boldog az a szülő is, aki gyermekéhez lesz hasonlatos és nem a gyermekét akarja a maga képére formálni. Mert ha egy gyermek megrontatik, s mire felnőtt lesz gonoszság lesz úrrá szívében, az az ember felel apjának-anyjának bűneiért, amellyel egyetértett és magára vett. Ezek a szülői minták, amelyről olyan sokat írok, és felel a saját bűneiért is, amelyet nem otthon szerzett, hanem a nagyvilágban. Azonban ha egy szülő megalázza magát, megvallja bűneit és keresi az igazságot, az Úr méltányolja azt és hátráltatja felette az ítéletet. Ha pedig a felnőtt ember megtér Istenéhez, ő maga is „kicsi” lesz, a legkisebbek közül.

A kicsik azok az emberek, felnőttek és gyermekek, akikben nem alakult ki, vagy meghalt a gőg, a büszkeség, minden olyan lelki dolog, amelytől az ember másnak látszik, mint aki valójában. Ők Isten népe, aki belépőt nyertek az ő országába. A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj, a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. /Mt. 18. 6-7/. Értsd meg ennek a tanításnak a bölcsességét. Az ember betegsége, fogyatékossága nem feltétlenül bűn, lehet a nem tudás eredménye is. Aki nem ismeri a lelki törvényeket, a tanulás útján gyakran téved tévútra. Nem az a bűne az embernek, hogy vak, vagy sánta, hanem, hogy úgy tesz, mintha látna, hogy úgy tesz, mintha helyesen járna. Az ember, aki az egó hamis illúziójában elveszti gyermeki mivoltát (befogadóképességét, ártatlanságát) megfosztja magát a megbocsátás lelkétől és egyben a változás lehetőségétől is. Aki pedig ezeknek híján van, abban nincs meg a szentlélek kegyelme, és jussa boldogság helyett a pokol szenvedése. Halljátok hangomat atyák és anyák. Ne csak a gyermekeiteket neveljétek erkölcsi törvényekre. Előbb vizsgáljátok meg, hogy a ti erkölcsötök helyén való-e. Ne prédikálj a gyermekednek olyan igazságokat, amelyek téged sem tettek boldoggá, hanem alázd meg

magad, s gyermekeddel együtt menj tanítóhoz, aki ismeri a lelki törvényeket. Akkor majd naggyá válsz a gyermeked szemében és naggyá válsz Istenben is. Jutalmad pedig örökké való lelki kincsek lesznek, amelyet a halál sem vehet el tőled.